

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 grudnia 2013 r. w sprawie T-492/12 Sven A. von Storch i in. przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu, wniesione w dniu 7 lutego 2014 r. przez Svena A. von Storcha i in.

(Sprawa C-64/14 P)

(2014/C 151/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Sven A. von Storch i in. (przedstawiciele: adwokaci M. C. Kerber i B. von Storch)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia pierwszej izby Sądu z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie T-492/12;
- uwzględnienie żądań wnoszących odwołanie przedstawionych w skardze z dnia 11 listopada 2012 r.; oraz
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami postępowania zgodnie z art.122 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie stoją na stanowisku, że postanowienie pierwszej izby Sądu z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie T-492/12 jest błędne pod względem prawnym, a na poparcie tego twierdzenia podnoszą, co następuje:

1. Ponieważ decyzja EBC z dnia 6 września 2012 r. dotycząca szeregu cech technicznych operacji bezpośrednich (outright) Eurosystemu na wtórnych rynkach obligacji skarbowych oraz decyzja z tego samego dnia w sprawie dodatkowych środków służących zapewnieniu dostępności zabezpieczeń dla partnerów handlowych w celu pozostawienia im dostępu do transakcji polegających na wnoszeniu wkładów gotówkowych do Eurosystemu, a także
  - ewentualnie, wytyczne EBC 2012/641/UE z dnia 10 października 2012 r. zmieniające wytyczne EBC/2012/18 w sprawie dodatkowych środków tymczasowych dotyczących operacji refinansujących Eurosystemu i kwalifikowania zabezpieczeń (EBC/2012/23) ⁽¹⁾, wywierają skutki prawne, decyzje te mogą stanowić przedmiot zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odnoszącym się do art. 19 TFUE wiążący charakter danej czynności należy oceniać w świetle jej celu.
2. Z brzmienia zaskarżonych decyzji wynika, że dotyczą one skarżących bezpośrednio i indywidualnie, mimo że nie zostały do nich skierowane wprost.
3. Postanowienie z dnia 10 grudnia 2013 r. jest błędne pod względem prawnym, gdyż Sąd uwzględnił w nim argumentację EBC, w myśl której sporne decyzje nie wpływają w żaden sposób na sytuację prawną obywateli. Podobnie Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że decyzje te rzeczywiście wywołują poważne konsekwencje dla rynków papierów wartościowych, a w szczególności dla emisji obligacji skarbowych, i że EBC zmierzał właśnie do uzyskania takiego skutku.
4. Postanowienie z dnia 10 grudnia 2013 r. jest błędne pod względem prawnym, gdyż Sąd uzależnił legitymację procesową skarżących od rzeczywistego podjęcia działań przez EBC, względnie od późniejszych, bardziej konkretnych operacji, o których w tym wypadku skarżący nie mieli wiedzy, niezależnie od braku rzeczywistej możliwości unieważnienia transakcji nabycia papierów wartościowych.
5. Postanowienie z dnia 10 grudnia 2013 r. jest błędne pod względem prawnym, gdyż Sąd naruszył prawo skarżących do skutecznej ochrony sądowej, zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. W szczególności ewentualna incydentalna kontrola legalności na podstawie art. 277 TFUE, na którą powołał się Sąd, nie wywiera w żadnym razie takiego samego skutku prawnego jak skarga na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 284, s. 14.